

vergadering **C250 – CUL36**
zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 31 mei 2012

INHOUD

Interpellatie van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het feit dat de verzekering van de Koninklijke Belgische Voetbalbond de kosten van een hartfalen op een voetbalveld niet dekt - 124 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Griet Coppé tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de evaluatie en toekomst van de lokale projecten buurtsport - 1878 (2011-2012)	9
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions naar aanleiding van het de facto opdoeken van het Antwerpse project - 1903 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verschillende uitlatingen over het stadiondossier in Antwerpen - 1908 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van de voetbalstadions - 1940 (2011-2012)	12

■

Voorzitter: de heer Bart Caron, ondervoorzitter

Interpellatie van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het feit dat de verzekering van de Koninklijke Belgische Voetbalbond de kosten van een hartfalen op een voetbalveld niet dekt - 124 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, begin mei ontstond er in de media veel deining over het feit dat jonge voetballertjes op het veld niet verzekerd zijn tegen hartfalen. De verzekering van de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB), waarvoor elke speler betaalt wanneer hij zich aansluit bij een voetbalclub, komt alleen tussen voor schade die je op het veld zelf kunt oplopen – denk aan een armbreuk of een spijscheur – maar niet bij een hartfalen. Volgens de KBVB is dat een aandoening die een speler al heeft, los van het voetballen. Frappant is wel dat je als voetballer bent verzekerd tegen de gevolgen van bevriezing, tegen een zonnesteek en zelfs tegen verdrinking, maar de kosten van een hartfalen worden door de verzekering van de KBVB niet terugbetaald omdat het niet bewezen is dat de oorzaak bij de wedstrijd zou liggen. Dit is een opmerkelijke redenering.

De betrokken jongen had zelf zijn verantwoordelijkheid genomen door op eigen initiatief een screening te ondergaan. Ik ben geen dokter, maar waarschijnlijk is een zware sportinspanning de reden geweest voor zijn hartfalen. Het is dan ook heel triest dat de KBVB zijn spelers zo in de kou laat staan en daarnaast aankondigt om zijn verzekeringspolis zeker niet aan te passen, waardoor ook toekomstige slachtoffertjes geen vergoeding zullen krijgen als ze op een voetbalveld worden getroffen door een hartfalen.

Voor onze fractie laat de KBVB de jonge sportertjes hiermee een tweede keer in de kou staan, nadat de federatie eerder in het voorjaar al terugkwam op de aankondiging om een verplichte sportmedische keuring voor jonge sportertjes in te voeren, maar een bocht maakte en inzette op een grootschalige sensibiliseringscampagne om zo drie vierde van de jonge sportertjes te bereiken om die keuring te ondergaan.

Voor deze beslissing had ik al geen begrip omdat ik geloof dat een verplichte sportmedische keuring voor jonge sportertjes op basis van een sportmedische vragenlijst, waarna men op basis van een indicatie van een mogelijke hartafwijking doorverwijst naar een cardioloog, een aantal risicogeveallen kan detecteren. Het is altijd betreurenswaardig dat er sterfgevallen zijn, maar die zullen we nooit allemaal kunnen voorkomen.

De KBVB kiest er dus voor om de sportertjes vrijwillig aan te sporen een medische keuring te ondergaan, maar als ze het slachtoffer worden van een hartfalen op het veld, komt de KBVB evenwel niet tussen in de kosten. Dat vind ik weerzinwekkend en ik wil erop wijzen dat het toch ook onaanvaardbaar zou zijn als men op de werkvloer niet verzekerd zou zijn tegen een hartfalen.

Bovendien vindt onze fractie in deze zaak steun in de aankondiging van federaal minister van Consumentenzaken Johan Vande Lanotte, die stelde dat een hartfalen bij sportmatchen verzekerd moet zijn. Volgens minister Vande Lanotte is dat omdat het jammer genoeg niet om uitzonderlijke gevallen gaat, en dus moeten ze worden verzekerd. De minister van Consumentenzaken kondigde dan ook aan om in de komende weken te overleggen met de sportfederaties en de verzekeringssector om nieuwe problemen te vermijden. Daarnaast stelde de federale minister dat het gesprek met de sportfederaties en de verzekeraars zal worden vervolgd door een overleg met alle ministers van Sport.

Minister, ik weet dat het verzekeringswezen het probleem moet remediëren op het federale niveau. U bent minister van Sport, en dus ook verantwoordelijk voor problemen in de Vlaamse sportwereld. Hoe bekijkt u het feit dat de verzekering van de KBVB de kosten

inherent aan een hartfalen tijdens een match niet terugbetaalt omdat het niet bewezen is dat de oorzaak bij de wedstrijd zou liggen? Welke stappen zult u als minister van Sport ondernemen om, bijvoorbeeld via de Voetbalfederatie Vlaanderen, de KBVB aan te sporen om zijn verzekeringspolis te herbekijken en ervoor te zorgen dat een hartfalen op een voetbalveld in de toekomst wel verzekerd is? Hebt u weet van dergelijke problematiek in de polis van andere Vlaamse sportfederaties? Zo ja, welke? Zult u stappen ondernemen om de Vlaamse sportfederaties aan te zetten om hun polis te herbekijken wanneer die de kosten van een hartfalen tijdens een sportwedstrijd niet dekken? Welk standpunt zult u innemen in een overleg met de andere ministers van Sport en federaal minister Vande Lanotte over deze specifieke kwestie?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Minister, deze discussie is vooral van verzekeringstechnische aard. Het moet dan ook gaan over: wat is een ongeval en wat is een falen als gevolg van een ziekte? Wat is het oorzakelijk verband tussen het een en het ander? We moeten per sporttak bekijken of een verzekeringspolis zo veel mogelijk dekt. Ik vraag mij af in welke mate de verantwoordelijken van het sportbeleid kunnen definiëren wat een sportongeval, dan wel een falen van het lichaam is dat niet een gevolg is van de sportuitoefening.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, mijn opmerking ligt in de lijn van die van de heer Van Dijck. Ik ben erg begaan met deze materie en wij wachten op de resoluties dienaangaande. De voorliggende vraag betreft eigenlijk een verzekeringstechnisch probleem. Ik wil hier de KBVB niet verdedigen en wil horen wat u daarover zegt, maar ik denk dat de bond gewoon naar de bestaande polis heeft verwezen. Uit mijn verleden in de verzekeringssector weet ik dat heel lang kan worden gediscussieerd over wat een ongeval op de werkvloer is. Zo is een hernia die iemand heeft opgelopen op het werk heel vaak geen arbeidsongeval, maar een ziekte. Een polis persoonlijke ongevallen kan dat soms wel dekken. In dit geval kan men daarover een verzekeringstechnische discussie aangaan. Dat sluit evenwel niet uit dat wij de taak hebben zo veel mogelijk te controleren om een hartfalen te voorkomen en wij moeten voor een brede bescherming van onze sporters zorgen. Maar dit dossier betreft een verzekeringstechnisch probleem.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, het decreet van 13 juli 2001 over de erkenning en de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties bepaalt dat de sportfederaties ter bescherming van hun aangesloten leden verzekeringspolissen moeten afsluiten die voldoen aan de door de Vlaamse Regering bepaalde minimumvoorwaarden. Het bijhorende uitvoeringsbesluit van 5 december 2008 heeft de minimumvoorwaarden vastgelegd waaraan de verzekering inzake lichamelijke ongevallen en burgerlijke aansprakelijkheid dienen te voldoen. Het cruciale concept is 'het lichamelijk ongeval', en de heren Van Dijck en Gysbrechts zeiden terecht dat dit concept goed moet worden gedefinieerd. Dat geldt voor de sportsector, maar ook elders, zowel in binnen- als in buitenland.

De kosten van een hartfalen worden door de verzekeringsmaatschappijen in het kader van een polis lichamelijke ongevallen niet terugbetaald omdat hartfalen niet als een lichamelijk ongeval wordt beschouwd. Er moet in dat geval immers sprake zijn van een plotselinge gebeurtenis die een lichamelijk letsel veroorzaakt of het overlijden tot gevolg heeft en waarvan de oorzaak of een der oorzaken vreemd is aan het organisme van het slachtoffer. Bij hartfalen is er geen externe, maar een interne oorzaak. Verontschuldig me voor de vergelijking, maar het is niet omdat men op een voetbalveld plots tandpijn krijgt, dat die tandpijn het gevolg is van voetballen. Die tandpijn heeft een interne oorzaak. Als een voetballer een andere voetballer een elleboogstoot geeft en hij slaat hem een tand uit, dan is er wél sprake van een externe oorzaak.

Als er een externe oorzaak is, moet het slachtoffer of zijn nabestaanden dat bewijzen. Een voetballer is inderdaad wel verzekerd voor de gevolgen van bevriezing, tegen een zonnesteek, en zelfs, hoe belachelijk het ook klinkt, tegen verdrinking ... wanneer het gaat over iemand die probeert te zwemmen. Sportverzekeringen worden immers niet enkel voor het voetbal afgesloten, maar ook voor andere sporttakken waar zich andere risico's kunnen voordoen. Er is altijd een externe oorzaak van een plotse gebeurtenis nodig om van een polisdekking te kunnen spreken. En uiteraard is ook in dat geval altijd betwisting mogelijk.

Bij de gebeurtenissen die u opsomt, is er sprake van een externe oorzaak die het letsel heeft veroorzaakt. Enkel over het plotse karakter is discussie mogelijk. Om die discussies te vermijden, hebben de Belgische verzekeringsmaatschappijen, op basis van de rechtspraak, de definitie van wat een ongeval is geleidelijk uitgebreid. U merkt op dat het onaanvaardbaar is als men op de werkvloer niet verzekerd zou zijn tegen een hartfalen. Maar ook op de werkvloer gelden dezelfde regels: hartfalen kan ook pas als arbeidsongeval worden erkend indien er naast andere voorwaarden sprake is van een plotselinge gebeurtenis met minstens één uitwendige oorzaak.

Wij merken ook op dat – wat ons betreft – de discussie eigenlijk gaat over de verzekeringspolissen van de Voetbalfederatie Vlaanderen (VFFV), zijnde de erkende en gesubsidieerde Vlaamse sportfederatie. De polis van de federatie voldoet aan de minimumvoorwaarden van het decreet van 2001 en het uitvoeringsbesluit van 2008.

Volgens de verzekeringsmaatschappijen kan hartfalen zich manifesteren tijdens een lichamelijke inspanning, maar is het er geen gevolg van. Hartfalen is het gevolg van een ziekelijke toestand en valt dus buiten de toepassing van het begrip 'lichamelijk ongeval' omdat er geen externe oorzaak is. Om die redenen zal de sportverzekering geen tegemoetkoming doen in geval van hartfalen. Deze problematiek is gelijkaardig voor alle sportfederaties – en, zoals ik al daarnet zei, ook daarbuiten – omdat een sportongevallenverzekering in principe enkel lichamelijke ongevallen dekt conform de gangbare definitie. Elke sportfederatie is natuurlijk altijd vrij om extra opties met de verzekeringsmaatschappij te bespreken, maar extra opties kosten extra geld. Dan zullen de premies daar allicht aan toegevoegd worden.

Ik heb nog geen uitnodiging van de heer Vande Lanotte. Indien ik voor een overleg met hem en met de collega's van Sport van de andere gemeenschappen zou worden uitgenodigd, lijkt het mij nuttig om na te gaan welke polissen en, algemeen, welke verzekeringspolissen, geschikt zijn om welke risico's te dekken. De vraag die hier rijst – en dat is de essentie – luidt: gaan we met een sportongevallenrisicoverzekering proberen de volledige gezondheidstoestand van iemand te dekken? Als daarop het antwoord 'ja' is, moeten we ook iemand die tandpijn op het voetbalveld krijgt, dekken. Als hij dat krijgt op weg naar het voetbalveld, dan niet. Ik trek het wat op flessen, maar daarover gaat het. De vraag is wat je dekt met een gezondheidsverzekering en wat je dekt met een sportverzekering. Dat is de essentie. Zullen we iemand die tandpijn of een hartfalen krijgt op het voetbalveld, wel dekken, maar iemand die een inspanning levert door in een boom te klimmen of door naar de bus te lopen om hem nog net te halen, dan niet dekken? Zoiets moet veeleer gedekt worden met een gezondheidsverzekering, wat algemener is, dan met een sportverzekering. Je moet dus bekijken waarmee je het best dekt.

Ik heb enkele verzekeringsmaatschappijen gecontacteerd. Zij hebben mij gezegd dat ze geen voorstander zijn om voor sportverzekeringen een ziektepolis af te sluiten, want daar komt het dan op neer. Dat dekt dan een heel breed gamma. Ik nam tandpijn als voorbeeld, zij hadden het over vallende ziekte. Dat kan, maar dan wordt die premie natuurlijk enorm hoog.

Uiteraard kan het nuttig en zinvol zijn om per sportfederatie te onderzoeken wat je wel als sportgerelateerd kunt bekijken en wat in een of andere sport meer voorkomt. Ik deel de mening van de verzekeringsmaatschappijen dat een ongevallenpolis de risico's moet dekken van een sportongeval en niet de algemene risico's of gezondheidsrisico's.

Met deze problematiek en benadering houd ik rekening in mijn Gezond Sporten-plan, dat een van de volgende weken zal worden afgerond. Daarmee wil ik opnieuw inzetten op een geoptimaliseerd geschiktheidsonderzoek van sporters, maar dan wel in functie van de sport die ze willen uitoefenen. Het gaat dan niet over algemene gezondheidsrisico's, want dat valt onder de bevoegdheid van mijn collega Jo Vandeurzen. Als minister van Sport wil en kan ik er enkel voor ijveren dat we, in samenwerking met huisartsen, sportartsen en sportfederaties, werk maken van een beter gestandaardiseerd geschiktheidsonderzoek voor jonge en minder jonge sporters, dat er moet voor zorgen dat de belangrijkste geschiktheidseisen onderzocht kunnen worden. Bijkomend wil ik de sportfederaties ook doen nadenken over eventuele bijkomende en sporttakspecifieke geschiktheidseisen die mogelijk aanleiding kunnen geven voor bijkomend onderzoek en eventuele bijkomende verzekeringen. Het is in het kader van die filosofie dat je het geheel moet bekijken.

Over voetbal heb ik eind juni een gesprek met de verantwoordelijken van de Voetbalfederatie Vlaanderen en de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en de medewerkers van mijn kabinet, specifiek over mijn Gezond Sporten-plan.

Tot slot lijkt het me logisch dat wanneer bepaalde sporttakken andere of meer specifieke lichamelijke inspanningen vereisen of extra risico's inhouden, dit zou kunnen worden vertaald in de sportverzekeringsrisico's.

Ik begrijp het emotionele. Je krijgt snel die reactie, maar je moet het geheel bekijken. Je kunt alles verzekeren. Maar stelt u zich voor dat we doen wat u voorstelt, en dat in dat sportrisico de gezondheidsrisico's vervat moeten zijn. Maar we doen dat ook op het werk bij iemand. En we zullen dat ook nog eens algemeen doen bij iedereen. Dan word je drie keer voor hetzelfde verzekerd. Dat is ook niet verstandig. Je moet bekijken wat je waar verzekert. Volgens mij moeten door de KBVB, net zoals door de anderen, de sportrisico's worden verzekerd en niet de algemene gezondheidsrisico's.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, het is inderdaad een heel technisch probleem. Het gaat over de verzekering. Wat is een sportverzekering, wat is een algemene verzekering? Maar het gaat ook over het emotionele. Veel mensen weten het gewoon niet. Hun kind sterft en ze mogen het op dat moment in feite niet op de sportverzekering steken. Maar ze vullen het toch in op het sportformuliertje, en achteraf krijgen ze de rekening gepresenteerd. Dat is het spijtige eraan. Het wil zeggen dat de mensen niet weten dat ze daar niet tegen verzekerd zijn. Een communicatie naar die mensen moet toch mogelijk zijn om hun duidelijk te maken dat hartfalen niets met de sport te maken heeft en dat ze zich dus moeten bijverzekeren? Dat moeten we eens bekijken. Maar inderdaad, het is misschien iemand anders die het moet doen.

Minister, ik heb alleszins niet gezegd dat u verantwoordelijk bent voor de problemen die zich op dat moment voordoen. Maar als minister van Sport moet u toch stappen kunnen zetten om die problematiek uit te klaren en op te lossen. Dat is net wat ik vraag. Ik stel niet dat u iets moet aanpassen. Ik stel gewoon de vraag wat binnen uw mogelijkheden kan gebeuren. Ik ben vragende partij om een oplossing te vinden. U zou me moeten zeggen welke stappen er kunnen worden gezet om de mensen uit te leggen hoe ze dit kunnen oplossen.

Wat in de kranten is verschenen, vind ik eigenlijk jammer. Eerst heeft de KBVB verklaard tot screenings te zullen overgaan. Daarna is weer gesteld dat er niet zal worden gescreend. De communicatie van die mensen is gewoonweg erbarmelijk. Dit komt bij de mensen heel raar over. De perceptie van de mensen is dat de KBVB zijn eigen voetballers in de steek laat.

Ik heb hierover een interpellatieverzoek ingediend omdat ik wil weten over welke mogelijkheden u beschikt om dit op te lossen. Het blijft immers een probleem. Mijn eigen kind is ook voetballer. Misschien moet dit worden toegevoegd. Misschien moeten mensen dan meer betalen voor een verzekering die ook het hartfalen omvat. Misschien is het aan de

clubs en de verzekeraars een formulier toe te voegen. Ik weet het niet. Dit is misschien niet uw bevoegdheid. Een en ander is nog onduidelijk.

Ik hoop dat u dit eens met de KBVB en met de andere sportfederaties zult bespreken. Dit zou eventueel tot oplossingen kunnen leiden. We blijven met het bekende syndroom van het hartfalen zitten. Het zal de komende weken allicht nog op de agenda verschijnen. We zullen er dan, onder meer in het gezelschap van professor Brugada, dieper op ingaan. Hij wil op eigen initiatief een medische keuring uitvoeren. Dat is natuurlijk een andere zaak.

Ik hoop van harte dat er een oplossing komt. De perceptie is nu dat de sportwereld de sportertjes die doodvallen, in de steek laat.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Ik zal het zeer kort houden. Het zal allicht niemand verbazen dat ik in de eerste plaats de minister voor zijn duidelijk en klaar antwoord wil bedanken. *(Opmerkingen van de heer Wim Wienen)*

De minister en ik kennen elkaar inderdaad. *(Opmerkingen. Gelach)*

We zullen er geen hartfalen aan overhouden. Onze verzekering dekt trouwens ook een en ander.

We moeten een duidelijk onderscheid maken tussen het verzekeringstechnisch aspect, de discussie over het hartfalen en de wijze waarop er wordt gescreend. Ik wil dan ook van de gelegenheid gebruikmaken om, los van de verantwoordelijkheden van de clubs en de federaties, op de eigen verantwoordelijkheden te wijzen.

Dit punt is nu, spijtig genoeg, opnieuw in de actualiteit gekomen. We mogen ons echter geen begoochelingen maken. We mogen nog veel screenen en onderzoeken: dit zal echter blijven gebeuren. Dit gebeurt ook met sporters die regelmatig worden gescreend en op en top worden begeleid. Het is onvoorspelbaar. Ik ben ervan overtuigd dat we de risico's kunnen verminderen. Hier hoort echter ook de eigen verantwoordelijkheid bij.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Na de heel korte reactie van de heer Van Dijck wil ik ook nog even iets naar voren brengen. *(Gelach)*

Wat zijn lofbetuigingen aan het adres van de minister betreft, kan ik enkel stellen dat de minister de vragen concreet heeft beantwoord. Hij heeft verklaard hoe de zaak technisch in elkaar zit. Ik heb hier enkel lof voor. Het is een technische kwestie, en de minister heeft een correct antwoord gegeven.

Verder vrees ik dat geen enkele verzekeringsmaatschappij dit zal willen verzekeren. Indien we er toch eentje zouden vinden, zou de kostprijs wel eens enorm kunnen blijken. Dat is de realiteit.

Daarnaast moeten we met betrekking tot de screenings aan de bel blijven trekken. Dat is onze mening en de mening van veel mensen. We moeten daar aandacht aan blijven schenken. Er moeten zo veel mogelijk jongeren worden gecontroleerd. Iemand heeft al naar het voorbeeld van professor Brugada verwezen. In Italië is het duidelijk dat er nog verbeteringen mogelijk zijn. We moeten binnen onze eigen mogelijkheden aan de bel blijven trekken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik was eigenlijk niet van plan het woord te nemen. De woorden van de heer Van Dijck hebben me echter getriggerd. Zelfs als we screenings zouden uitvoeren, zouden we dit verschijnsel nooit volledig kunnen uitsluiten. Op dat vlak heeft hij natuurlijk gelijk. Het is echter de verantwoordelijkheid van de overheid de risico's zo minimaal mogelijk te houden.

Er is een probleem. Ik stel vast dat Club Brugge, een topclub in Vlaanderen, voor zijn spelertjes in bijkomende screenings zal voorzien. Indien bepaalde welstellende mensen voor hun sportende kinderen in hartscreenings zullen voorzien, vrees ik dat er een sociale ongelijkheid zal ontstaan. Dat kan de bedoeling niet zijn. Ik vind dan ook dat de overheid op het vlak van de hartscreenings zo ver mogelijk moet gaan.

De heer Kris Van Dijck: Dat is niet de bevoegdheid van de minister van Sport. De overheid doet overigens reeds een tegemoetkoming. We moeten niet doen alsof er niets is. De mensen betalen een remgeld, maar de overheid komt nu al financieel tegemoet.

De heer Bart Caron: Ik stel voor dat we hier niet de discussie over de betaalbaarheid van de sociale zekerheid voeren. *(Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck)*

We bevinden ons hier op een zeer moeilijk evenwichtspunt tussen de persoonlijke of familiale verantwoordelijkheid, die mensen als een goede vader of moeder moeten opnemen, en de verantwoordelijkheid van de sportfederaties, die voor de gezondheid van de deelnemende aangesloten leden moeten zorgen.

Dat is een moeilijke evenwichtsoefening. Volgens mij is geen enkele extreme oplossing betaalbaar voor de samenleving. Je kunt je tegen alles verzekeren en je kunt alles laten onderzoeken. De vraag is of je dat als samenleving ervoor over hebt. Dat kan wel elitariserende effecten hebben. Persoonlijk ben ik geneigd te zeggen daar niet te ver in te gaan, want als je het verplicht, ga je de drempel voor de sport voor een aantal kinderen hoger leggen. Ik vermoed dat het wordt doorgerekend in je lidgeld. Wat is dan de verhouding tussen het risico en je persoonlijke verantwoordelijkheid? In deze discussie zit het probleem ingebed. Moet je zoiets wel of niet verplichten en veralgemenen? Moet je dat als voorwaarde voor het lidmaatschap van een sportbond opleggen? Wat dekt een sportverzekering bij hartfalen? Alleen de sportieve effecten of niet? Het gaat over dergelijke evenwichten. Hoe ouder we worden, hoe meer we moeten opletten en hoe beter we onze fysieke conditie moeten opvolgen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrout, dit was geen vraag om uitleg, maar een interpellatie. Mijn reactie is dan ook wat harder op een interpellatie. Op een vraag om uitleg reageer ik wat vriendelijker. Een interpellatie is zeggen: u hebt gefaald. Ik toon dat ik niet heb gefaald. Dat is het verschil tussen een interpellatie en een vraag om uitleg.

Mevrouw Ulla Werbrout: Een vraag om uitleg komt er niet door en een interpellatie wel.

Minister Philippe Muylers: U hebt in elk geval een juist antwoord gekregen. Ik ga niet in op het derde punt omdat het ging over een verzekering en niet over de screening. Ik wil de discussie over de screening voor de 708e keer voeren, maar dat gaan we niet doen. We kennen dat, u hebt een strekking van dokters genoemd die zus zegt, en een andere strekking zegt zo. Ze zeggen dat we mensen ongerust gaan maken en dat dat voor niets nodig is. Die discussie gingen we niet voeren.

U zegt dat mensen niet weten wat er in de verzekering zit. Ik denk niet dat iedereen weet wat er wel of niet in zit. Ik geef een persoonlijk voorbeeld. Ik ben nog altijd aangesloten bij een club, maar ik weet niet wat er in mijn sportverzekering zit en ik weet niet wat er in mijn burgerlijke aansprakelijkheid zit. Weet u wanneer ik dat zal weten? Als er mij iets overkomt, want dan zal ik uitzoeken of het gedekt is. Zal ik dat dan lezen? Nee, ik zal telefoneren naar mijn makelaar en vragen of het gedekt is. Ik ben zo, maar ik zeg niet dat dat de algemene lijn is. Voor vele gevallen is dat wel zo.

De federaties hebben vanuit dat decreet van 2001 en de uitvoeringsbesluiten van 2008 ook de plicht om hun leden mee te delen waarvoor ze gedekt zijn. Ik denk dat ook daarvoor niet iedereen open staat. Op het moment dat een kind aansluit, is de vraag of mensen openstaan voor uitleg over een verzekering en wat er wel en niet gedekt is.

Dat is alles wat ik hierover wil zeggen. Het is niet zo gemakkelijk om dit over te brengen op het moment dat het niet nodig is.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, u hebt absoluut gelijk wat de burgerlijke aansprakelijkheid en de sportverzekering betreft. Er moet eerst iets gebeuren voor je ernaar kijkt. Er zijn mensen die zelfs op dat moment niet kijken en het eerste het beste invullen, en dan zien ze pas de resultaten ervan. Mijn kind is net weer voetballer geworden. Ik heb er niet voor moeten openstaan, het is zelfs niet besproken. Je krijgt een briefje, je moet tekenen en het lidgeld betalen. Voor de rest wordt daar niets over gezegd. Het gaat alleen over de uren van de training en hoeveel je moet betalen voor een trainingspak van de club. Er worden stappen overgeslagen. Dat ligt niet aan u, minister, dat ligt aan de club.

Minister, ik wil u met mijn interpellatie niet aanvallen, ik wil u gewoon een vraag stellen, maar die zou niet goedgekeurd worden, dus heb ik er maar een interpellatie van gemaakt, en zo is het wel goedgekeurd. Dit was geen aanval op u, minister, ik wilde deze probleemstelling opgeklaard zien.

De voorzitter: Deze vraag om uitleg verpakt als interpellatie is afgehandeld.

Wat de minister zegt, is wel juist. Een interpellatie is het ernstig in vraag stellen van het beleid van de uitvoerende macht. Het is een politiek statement dat tegen het beleid van de minister in kwestie ingaat. Het instrument van de interpellatie mag niet te veel worden gebruikt, ook niet door de oppositie, omdat daardoor de geloofwaardigheid van het eigen handelen in vraag wordt gesteld. Maar dat zou moeten betekenen dat een vraag om uitleg gemakkelijker wordt aanvaard dan een interpellatie. Anders krijg je een oneigenlijk gebruik van het instrumentarium van het parlement. Mocht dat zich meer voordoen, dan moeten we dat signaleren aan de commissie die zich met het reglement bezighoudt.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Dit is wel goedgekeurd door de meerderheidspartijen. Die moeten dan toch vinden dat het belangrijk genoeg was.

De voorzitter: Er staan nog altijd veel meer vragen om uitleg dan interpellaties op de agenda. Ik oordeel niet, ik zeg het maar even voor de duidelijkheid en volledigheid van de discussie. Dat is alles.

De interpellatie is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Griet Coppé tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de evaluatie en toekomst van de lokale projecten buurtsport - 1878 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Voorzitter, minister, collega's, sinds 2008 nemen negen centrumsteden deel aan het proeftuinproject 'opleiding, vorming en tewerkstelling van buurtsportbegeleiders die de sportieve recreatie in de eigen woon- en leefomgeving in centrumsteden stimuleren'. Dit proefproject betreft een samenwerking tussen de beleidsdomeinen Sociale Economie en Sport, dus tussen u, minister Muyters, en minister Van den Bossche.

De buurtsportprojecten stellen kansengroepen, zoals langdurig werkzoekenden, laaggeschoolden en medewerkers tewerk. Ze volgen zowel een algemeen vormende opleiding als een sporttechnische opleiding. Bedoeling is om de kansen van deze buurtsportmedewerkers op een duurzame tewerkstelling in de sportsector te verhogen.

De proeftuinen slagen erin om diversiteit uit te bouwen in de professionele sportsector, zo blijkt uit het tussentijds rapport opgesteld door het Instituut voor Sportbeheer (ISB) in samenwerking met de klankbordgroep. 44 procent van de buurtsportmedewerkers heeft namelijk een etnisch diverse achtergrond, terwijl bij alle Vlaamse sportpromotoren slechts 3,6 procent zo'n achtergrond heeft. In december 2011 werden er binnen deze proeftuinen reeds 76 diploma's uitgereikt, zowel voor bewegingsanimateur, EHBO, redder, begeleider senioren sport enzovoort.

Ook in het bereiken van doelgroepen slagen de proefprojecten in hun opzet. Door de aanwezigheid van de buurtsportmedewerkers op de verschillende locaties en pleintjes slaagden ze erin om mensen in armoede, namelijk 57 procent, en personen met een etnisch diverse achtergrond, 70 procent, te bereiken. 10 procent van de bereikte personen zijn senioren, wat duidt op een specifiek buurtsportaanbod voor senioren. De medewerkers zijn echter ook kritisch voor zichzelf: ze duiden zelf aan dat buurtgerichte werking voor mensen met een beperking niet altijd evident is.

In 2010 kende het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media aan de universiteit Gent de opdracht toe voor het uitvoeren van de tussentijdse evaluatie van de proeftuinen. De resultaten van dit onderzoek werden echter nog niet openbaar gemaakt. In december 2012 lopen deze projecten af. De sector vraagt zo snel mogelijk duidelijkheid en antwoorden over de toekomst van buurtsport. Beleidsmakers zijn benieuwd hoe deze opgebouwde expertise zal worden omgezet in permanent beleid. Deze duidelijkheid bleef tot nu toe achterwege.

Wegens onzekerheid over de continuering van deze projecten, vertrokken ondertussen verschillende lokale coördinatoren van de buurtsportwerking naar andere functies met een hogere jobzekerheid. Ook werd de werking in Mechelen ondertussen stopgezet. Dit leidt tot een verlies aan ervaring en knowhow over buurtsport in de Vlaamse centrumsteden.

Minister, wat zijn de resultaten en conclusies van de tussentijdse evaluatie, uitgevoerd door de universiteit van Gent, op vraag van het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media? Wat werd naar aanleiding van deze evaluatie ondernomen? Zult u de buurtsportprojecten voortzetten? Zo ja, onder welke voorwaarden kan een project worden verlengd? Zo neen, in welk alternatief voorziet u om bepaalde doelgroepen aan te zetten tot sporten? Indien het kabinet nog onbeslist is: wanneer zal er duidelijkheid komen voor de lokale buurtsportcoördinatoren? Hoe worden deze proefprojecten in permanent beleid omgezet? Hoe zult u de opgebouwde expertise over buurtsport, zowel bij de buurtsportanimateurs als bij de coördinatoren, ook na 2013 benutten? Momenteel zijn er immers geen sportanimatiejobs op pakweg A2-niveau: doorstromen in de sportsector betekent vaak redder of zaalwachter worden, wat toch een heel andere jobinhoud heeft dan die van buurtsportcoördinator.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, ik dacht dat in de commissie was afgesproken om voor het zomerreces geen vragen meer te stellen over dit dossier. Nochtans is deze vraag om uitleg door de voorzitter toegelaten. Minister, u zou, op uw voorstel, voor het reces nog een stand van zaken komen geven. Ik stel wel vast dat die nog niet in de planning is opgenomen. Ik wil graag een stand van zaken vernemen, maar ik wil mij ook aan de afspraak houden.

De voorzitter: Mevrouw Coppé, uw bekommernissen zijn legitiem, maar wat mevrouw Werbrouck zegt, klopt. De afspraak is gemaakt om het Participatiedecreet in de commissie te behandelen. Minister, ik vermoed dat u een kort antwoord zult geven.

Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, ik heb geen inhoudelijke bezwaren tegen de vraag. Op 26 januari heb ik de tussentijdse evaluatie van de proeftuinen ontvangen. Ik heb de commissie onmiddellijk gezegd dat ik het rapport ter beschikking stelde en het ook op de

website zou laten plaatsen. Het is evenwel geen goed idee om nu al mijn commentaar te vragen. Ik heb toen aan de commissie gevraagd mij de kans te geven de resultaten te bekijken, die met de betrokkenen te bespreken en daaruit dan conclusies te trekken. Ik heb beloofd om na zes maanden – ergens in juli – daarover met de commissie van gedachten te wisselen.

Ik wil wel ingaan op twee punten. Het proeftuinproject in Mechelen is stopgezet wegens intern-praktische redenen, en niet omdat de proeftuinprojecten in het algemeen zijn stopgezet. Ik heb dat gisteren nog laten nakijken. Voorts is het zo dat de proeftuinprojecten aflopen in september-oktober 2013, en niet in december 2012. Wij hebben dus nog ruimschoots de tijd om een globale aanpak te ontwikkelen indien wij in juli-augustus het voortgangsrapport in handen hebben. Vandaag een stand van zaken geven kan ik niet, want ik heb niet alle conclusies in handen. Het zou ook niet fair zijn, want als ik dat zou doen, krijg ik volgende week voor alle andere proeftuinen dezelfde vragen. Ik wil mij dus graag aan de afspraak houden.

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Dank u, minister. Aangezien deze vraag ontvankelijk is verklaard ging ik er natuurlijk van uit dat de discussie in de commissie kon worden gevoerd. Ik heb trouwens de indruk dat in deze commissie veel kan. (*Gelach*)

Mijn vraag is ingegeven door een bekommernis. Ik ben zelf schepen van welzijn in de stad Roeselare. Het proefproject gaat ons aan. Hoe onduidelijker de toekomst er uit ziet, hoe sneller de buurtsportcoördinatoren een andere job zoeken. U zegt dat Mechelen er wegens intern-praktische redenen mee is gestopt. Dat kan zijn, maar ik kan u ook medelen dat onze coördinator in Roeselare haar job heeft opgezegd omdat haar toekomst onduidelijk is. Die mensen zijn ongerust. Zij zijn al op het kabinet geweest, maar krijgen de indruk dat zij nooit een echte uitleg krijgen. Zij hebben het gevoel dat zij aan het lijntje worden gehouden. Ik wil dat hier toch medelen. Het is onze taak om dat aan te kaarten en u daarover te ondervragen.

Ik respecteer natuurlijk uw antwoord. De evaluatie komt er in juli.

Minister Philippe Muyters: Als de commissie het wenst, zal ik op de laatste bijeenkomst van de commissie Sport voor het zomerreces de stand van zaken medelen. Dat is dus op 28 juni. Mijn antwoord was niet negatief bedoeld, maar ik wil mij aan de afspraak houden.

Ik wil toch nog even opmerken dat de mensen op het departement zijn langs geweest, en niet op het kabinet. U weet dat ik slechts enkele medewerkers heb die zich met sport bezighouden, waardoor ik zeer veel in handen geef van het departement en de agentschappen.

De heer Peter Gysbrechts: Ik heb nog een kleine toevoeging aan de discussie waaraan ik niet durfde deel te nemen, nadat het dossier ook al in februari aan bod is gekomen: ik wacht braaf en geduldig op het rapport van de minister. In afwachting houd ik mij gedeisd.

Mevrouw Griet Coppé: Ter aanvulling wil ik nog zeggen dat ik verantwoordelijk ben voor het wijkenbeleid in mijn stad. Misschien moet ik u eens uitnodigen om bij ons een kijkje te komen nemen. U mag niet onderschatten hoe positief dit project is, vooral voor de kwetsbare, wat achtergestelde wijken. Want daar doen kinderen en ouderen, met deelname van alle generaties, aan sport. Dat is goed voor het sociaal weefsel. Ik ben dus een voorstander van de projecten, en dat wil ik toch nog even uitdrukkelijk medelen.

De voorzitter: Op voorstel van de minister kunnen wij op 28 juni een gedachtewisseling over de stand van zaken van de evaluatie van de projecten houden.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions naar aanleiding van het de facto opdoeken van het Antwerpse project

- 1903 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verschillende uitlatingen over het stadiondossier in Antwerpen

- 1908 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van de voetbalstadions

- 1940 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, dank u. Ik zag u zuchten dat het alweer over voetbal en voetbalstadions gaat, maar na wat er anderhalve week tot twee weken geleden in het Antwerpse is gebeurd, zou ik de minister hebben ontgoocheld indien ik geen vraag had gesteld. Dat wil ik absoluut niet op mijn geweten hebben.

Minister, u hebt intussen al een hele poos geleden met de Vlaamse Regering besloten om te voorzien in uitgestelde leningen via de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) voor de bouw van nieuwe voetbalstadions. Daarvoor werden verscheidene projecten geselecteerd, onder meer het project in Antwerpen dat was ingediend door de stad Antwerpen. Dit project voorzag in een voetbalstadion op Petroleum-Zuid. De stad had als bijkomende vraag, of zelfs eis, dat er twee voetbalploegen, Royal Antwerp FC en Beerschot AC, zouden komen spelen. U weet dat dit project wel wat voeten in de aarde heeft gehad. Zeer recent liet de burgemeester van Antwerpen weten er niet meer in te geloven. Ik diende mijn vraag trouwens in op het moment dat de burgemeester dat zo openlijk zei in een uitzending van de regionale zender ATV.

Intussen zijn we alweer een beetje verder geëvolueerd, want ook het schepencollege van de stad Antwerpen heeft daaraan beleidsconclusies gekoppeld. De 14 miljoen euro die voor het voetbalstadion was ingeschreven op de begroting 2012 van de stad Antwerpen, wordt daar weggehaald en zal worden gebruikt voor onder meer kinderopvang en de bouw van kleuterklasjes.

Dat doet mij enkel maar concluderen dat het project nu toch enigszins dood en begraven is. Minister, daarom vroeg ik mij af wat de gevolgen zijn voor de beslissing van de Vlaamse Regering in dit verband. Wat zal de Vlaamse Regering doen met dit project, dat nog altijd ingeschreven staat en dat erkend was door de Vlaamse Regering? Wordt het Antwerpse project definitief geschrapt? Zo neen, waarom niet? Als ik mij niet vergis, zijn daarover wel wat studies verricht. In hoeverre werden al kosten gemaakt voor dit Antwerpse project? Hoeveel bedragen die kosten?

Voorzitter, u zei dat het weer over Antwerpen gaat. Een deel van mijn vraag gaat over Antwerpen, maar niet helemaal, want ik heb ook een algemenere vraag. Minister, ik stel vast dat er met betrekking tot de erkende projecten weinig vooruitgang te zien valt. Het project in Gent loopt goed. Dat hebben we vastgesteld: daar is men volop aan het bouwen en hoopt men snel een stadion te hebben. Maar andere projecten blijven enigszins in het slop zitten. Het lijkt mij dan ook het uitgelezen moment om een stand van zaken te krijgen van die andere projecten. Intussen dateert de regeringsbeslissing over het financieren met uitgestelde leningen al van een tijdje geleden. Als er, behalve in één project, geen vooruitgang wordt geboekt, vraag ik mij af of het niet nuttig of nodig is om het beleid van de Vlaamse Regering ter zake enigszins bij te sturen. Als dat niet nodig is, waarom dan niet?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, mijn collega Wienen heeft al heel veel gezegd. Ik zal het dan ook heel kort houden. Het geldt dat voor een vastgeroest voetbaldossier was gereserveerd, zal gebruikt worden voor scholen en kinderopvang in Antwerpen, of toch een deel ervan. Burgemeester Patrick Janssens nam een paar maanden eerder een andere houding aan.

Minister, bent u op de hoogte gebracht van de koerswending van de burgemeester van Antwerpen? Betreft dit een officieel standpunt van de stad Antwerpen? Er is onlangs een gemeenteraad geweest, misschien weet u daar ook al iets meer over?

Betekent dit dat ook de andere partner, de haven, zal verzaken aan zijn engagement van 25 miljoen euro? Welke invloed heeft dit alles op de stadionplannen in Antwerpen, zowel op korte als op lange termijn? Uit uw antwoord op mijn recente schriftelijke vraag kan ik afleiden dat bijvoorbeeld Sint-Truiden waarschijnlijk geen beroep meer zal doen op de middelen van de PMV. Indien de stadionplannen in Antwerpen ook niet zullen worden gerealiseerd, wordt er nog maar beslag gelegd op 45 miljoen euro van de beschikbaar gestelde 50 miljoen euro. Welke initiatieven zult u nemen indien blijkt dat er nog 5 miljoen euro of meer van de toegekende middelen van de PMV voor de realisatie van een aantal multifunctionele voetbalstadions overblijft? Hebt u een plan B om deze middelen dan een sportgerelateerde bestemming te geven, of is dit onmogelijk? Kunt u een stand van zaken geven? Mijn informatie dateert immers van maart 2012.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, nu is Gent aan het woord. *(Opmerkingen van de voorzitter)*

Wij willen natuurlijk de discussie opentrekken naar de hele problematiek van de voetbalstadions en de infrastructuur. We hebben daarover de voorbije periode een aantal keren in deze commissie van gedachten gewisseld op basis van de beslissing van de Vlaamse Regering van 23 oktober 2009 om een nieuwe projectoproep te lanceren voor multifunctionele voetbalstadions in het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Die oproep betreft een hefboomfinanciering, geplafonneerd tot 10 miljoen euro voor een wedstrijdstadion en tot 5 miljoen euro voor een oefenstadion.

De Vlaamse Regering besliste op 11 december 2009 dat zij vier dossiers wenste te ondersteunen voor een wedstrijdstadion, van de stad Brugge, de stad Antwerpen, Koninklijke Atletiek Associatie (KAA) Gent en Koninklijke Racing Club (KRC) Genk, en zes dossiers voor een oefenstadion.

Ook nadat de Fédération Internationale de Football Association (FIFA) in december 2010 besliste om de organisatie van het WK in 2018 en in 2022 niet aan België en Nederland toe te wijzen, bevestigde de Vlaamse Regering haar engagement om te investeren in de vernieuwing van de Vlaamse voetbalstadions. Immers, zoals uit de haalbaarheids- en behoeftenstudie van KPMG gebleken was, is de toestand van onze voetbalstadions dermate dramatisch dat ze zelfs niet meer voldoen aan de normen van de Union Européenne de Football Association (UEFA) om internationale wedstrijden te mogen organiseren. Collega's, dat is een belangrijk feit.

Op 27 oktober 2011 werd in deze commissie de stand van zaken besproken van de verschillende dossiers. Ondertussen zijn we weer ruim een half jaar verder en er lijkt nog altijd niet veel beweging in te komen. Integendeel, het Antwerpse dossier lijkt na de verklaringen van burgemeester Patrick Janssens helemaal dood en begraven.

Minister, tot nu toe was uw standpunt in verband met het Antwerpse dossier duidelijk: het stadsbestuur en de beide clubs moesten tot een akkoord komen over één gezamenlijk dossier voor een nieuw voetbalstadion in Antwerpen. Ook in Brugge zien we weinig vooruitgang en lijkt de feestelijke opening van een nieuw voetbalstadion nog veraf. In Gent zijn we wat dat

betreft weer vooruitstrevend. Het nieuwe voetbalstadion zal er in het seizoen van 2013 opengaan. Er wordt nu volop aan gewerkt.

Minister, heeft de PMV al achtergestelde leningen toegekend en zo ja, aan welke clubs? Is er al een oplossing voor het geschorste ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) in Brugge? Als het stadsbestuur van Antwerpen helemaal afziet van zijn project, hoe zullen de vrijgekomen middelen dan worden aangewend? Zult u een nieuw voorstel uitwerken in overleg met beide clubs om in Antwerpen alsnog een nieuw of vernieuwd voetbalstadion te realiseren? Ik wil hier duidelijk de vraag stellen of u, als Antwerpen niet van plan of niet bereid zou zijn om een nieuw dossier in te dienen, de middelen die vrijkomen zult aanwenden voor andere projecten of voor de andere stadions. Is er overleg geweest met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest of de Federale Regering over de plannen voor de vernieuwing van het Koning Boudewijnstadion?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, ik zal het kort houden. Ik wil me aansluiten bij de vragen die de vorige sprekers hebben gesteld. We hebben dit dossier hier al meermaals besproken. De heer Yüksel heeft daarnet de geschiedenis van het Vlaams infrastructuurproject met betrekking tot de stadions geschetst. Ik kan dan ook begrijpen waarom mevrouw Werbrouck een stand van zaken vraagt. Ik ben ook benieuwd.

Gezien de situaties in bepaalde steden, bij bepaalde voetbalclubs en met betrekking tot bepaalde stadions lijkt het me niet aangewezen als Vlaamse overheid bij wijze van spreken te gaan leuren. Ik heb dat in het verleden ook al verklaard. We moeten niet overal vragen hoe het zit, wanneer ze de centen komen halen en wat we nog kunnen doen om ervoor te zorgen dat zij het project verder uitwerken.

We hebben een keuze gemaakt. Het project loopt. Indien uit de stand van zaken blijkt dat alles helemaal vastzit, kunnen we misschien bepalen dat we een andere weg moeten inslaan. Dat is echter niet aan ons. We kunnen als commissieleden de vraag stellen of we misschien iets anders moeten doen. Zolang het project loopt, moeten we echter niet in alle Vlaamse steden en gemeenten gaan leuren of de vraag stellen hoe we kunnen helpen om nieuwe sportinfrastructuur te creëren.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Voorzitter, ik had het bijna niet beter dan de heer Gysbrechts kunnen verwoorden. Toch zal ik mijn standpunt ook in mijn eigen woorden naar voren brengen.

Het is duidelijk welke engagementen de Vlaamse overheid, zowel de Vlaamse Regering als het Vlaams Parlement, is aangegaan. Tot nu toe heb ik geen enkele aanwijzing dat hiervan wordt afgeweken. Dat is in mijn ogen duidelijk.

Ik weet dat de gemeenteraad van Antwerpen deze week heeft vergaderd. Ik weet niet of er toen vragen over dit onderwerp zijn gesteld. Wat het Antwerps dossier betreft, lees en hoor ik vooral dat de vraag is of het Antwerps stadsbestuur zich al dan niet wil engageren om dit project voort te zetten. Als lid van deze commissie van het Vlaams Parlement zie ik geen enkele vorm van afwijkend gedrag of van gewijzigde politiek van de Vlaamse overheid.

Het is voor ons natuurlijk belangrijk een stand van zaken te krijgen. De vragen van de vorige sprekers lijken me dan ook terecht. Dit staat los van de kandidatuurstelling voor een grote manifestatie. Dit element heeft in het verleden een rol gespeeld met betrekking tot de beslissing van de Vlaamse overheid. Los daarvan is er echter nood aan fatsoenlijke infrastructuur. De lokale actoren moeten de handschoen echter mee opnemen.

Met betrekking tot andere dossiers zijn er, zoals allicht uit het antwoord van de minister zal blijken, problemen met de vergunningen. Dit is onder meer het geval in Brugge. Het is mogelijk dat de Vlaamse overheid gisteren een beslissing heeft genomen, maar zich van

locatie heeft vergist. Misschien had de aanvraag voor het stadion in Brugge een goedkeuring moeten krijgen.

In elk geval kijk ik uit naar die stand van zaken met betrekking tot de verschillende locaties. Wat de politieke handelingen van de Vlaamse overheid betreft, herhaal ik echter dat er in mijn ogen geen wijziging is geweest.

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Voorzitter, ik ben zelf een groot voetbalsupporter in het algemeen en een supporter van Beerschot in het bijzonder. (*Rumoer. Gelach*)

Dat is misschien niet zo goed voor de sfeer in de Vlaamse meerderheid. Het is in elk geval duidelijk dat er in Vlaanderen nood is aan die voetbalstadions. Indien het de bedoeling is om, zoals in Antwerpen, een gemeenschappelijk voetbalstadion te bouwen en hier als Vlaamse overheid en als lokale overheid zwaar in te investeren, lijkt het me logisch dat de betrokken clubs ook mee moeten zijn. Ze moeten mee vooruit willen.

Het is niet nodig een groot kenner te zijn of het dossier al lang te volgen om te weten dat dit nu niet echt het geval is. We kunnen dat allemaal heel spijtig vinden, maar zolang dat niet het geval is en de clubs niet voluit voor een gemeenschappelijk project willen kiezen, lijkt het me dat het college van burgemeester en schepenen van Antwerpen een logische beslissing heeft genomen. Het oorspronkelijk voor dit project bedoelde geld wordt nu gebruikt om de noden in verband met de kinderopvang en het onderwijs te lenigen. Daar bestaan immers ook grote noden.

Of het dossier hiermee ook dood en begraven is, is een andere vraag. We zijn al even voorbij Pasen. Er kan in verband met het Antwerps dossier misschien nog een verrijzenis volgen. (*Opmerkingen*)

Volgens mij zal die verrijzenis er vooral komen op het ogenblik dat de voetbalclubs eindelijk inzien dat ze elkaar niet moeten beschieten en dat er in Antwerpen een gemeenschappelijk project klaarligt. Zij zijn de enigen die de sleutel in handen hebben.

De heer Bart Caron: Ik wil me graag ook zelf bij de vraagstellers aansluiten. Ik wil in dit verband twee aan elkaar gerelateerde elementen aanhalen.

Ik ben het eens met de teneur van de woorden van de meeste sprekers. Indien we ons voetbal willen laten evolueren, moeten we ook over goede stadions beschikken. De clubs moeten in dit verband hun verantwoordelijkheid nemen. We delen allemaal die teneur. We zijn het er ook over eens dat de aanpak met een zekere redelijkheid gepaard moet gaan.

De twee voorliggende dossiers zijn onmogelijk gemaakt door de complexiteit waarmee en de werkwijze waarop ze tot stand zijn gekomen. Ik wil dat hier toch eens hardop zeggen. Ik heb jarenlang tegen de inplanting van het stadion van Club Brugge op de voorgestelde locatie gestreden. Ik weet niet of iedereen de voorzitter van Club Brugge kent. Dat is in deze commissie allicht een retorische vraag. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck*)

Dit dossier is ouder dan de aanstelling van de voorzitter van Club Brugge. Die man is nu allicht voorzitter opdat het dossier opnieuw aan bod zou komen. Ik wil het hier vooral hebben over de powerplay waarmee dit stadion op die welbepaalde locatie is gepresenteerd. De heer Verhaeghe van Uplace was toen nog geen voorzitter. De heer D'Hooghe was toen nog voorzitter. Ik ken dit dossier zeer goed. Er is op geforceerde wijze getracht op een bepaalde locatie in Brugge een stadion te bouwen. Uplace was toen wel degelijk een partner in een zakelijke onderneming. De brutale aanpak door de voetbalwereld en Uplace om op die plaats een stadion en een winkelcentrum te bouwen, heeft dit dossier onmogelijk gemaakt.

Ik stoor me aan de powerplay, aan de ongemanierde aanpak en aan de ondoordachte wijze waarop met regels en besluiten is omgegaan. Het maakt niet uit of ik een voor- of tegenstander van die locatie ben. De heer Yüksel moet de Brugse leden van sp.a, CD&V en

de Open Vld maar eens vragen wat zij denken over de manier waarop dit dossier tot stand is gekomen. Over de N-VA zeg ik niets. Die partij maakte toen immers geen deel van het bestuur uit. *(Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck)*

Ik wil duidelijk zijn: ik ben voor voetbalstadions. Ze moeten echter op een ordentelijke en gemanierde wijze tot stand komen. Er moet respect zijn voor de omgeving en voor de sociale en milieugebonden context. De huidige discussie over Uplace doet het voetbal zeker geen deugd.

Mijn tweede bekommernis is van een andere orde. Door de aanwezigheid van het hoogwaardige industrieel erfgoed is de site Petroleum Zuid in Antwerpen internationaal erkend als een site met een hoge erfgoedwaarde. Dit betekent dat voor de bouw van een stadion kan worden aangevat, moet worden nagedacht over wat er met dat restant van de industriële geschiedenis moet gebeuren. Is het de bedoeling dit plat te leggen, of zal het stadion wat worden verschoven?

De brutaliteit waarmee bepaalde zaken in die wereld worden aangepakt, maken die dossiers voor brede groepen in de samenleving onaanvaardbaar. Dat is een politieke uitspraak. Niemand hoeft het met me eens te zijn.

Ik ben voor voetbalstadions, maar ik wil dat ze op een doordachte wijze tot stand komen. Die dossiers hebben allerlei maatschappelijke dimensies. We hebben allemaal onze zorgen en bekommernissen. De ene kijkt wat meer naar het ene en de andere kijkt wat meer naar het andere. Op die manier kan een evenwichtig afwegingskader tot stand komen. Pas als dat gebeurt, zullen we over goede stadions kunnen beschikken. Powerplay is iets voor het ijshockey, en niet voor het voetbal.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik ben blij dat u toch weer bij de sport bent geëindigd. *(Gelach)*

In het licht van het groenboek Beleidsplan Ruimte wil ik met u zeker eens een discussie voeren over wat nu de gewenste ruimtelijke ordening in Vlaanderen is en over de vraag hoe we van het ‘Build absolutely nothing anywhere near anybody’-syndroom (BANANA-syndroom) afgeraken. Dat is ongeveer waar we vandaag zijn aanbeland: voetbalstadions, motorcrossterreinen en nog heel wat andere dingen mogen overal komen, maar nergens waar wij ook maar enigszins in de buurt wonen. Waar en hoe we ze ook inplanten, er zal altijd kritiek zijn. Het komt er altijd op neer dat op een bepaald moment knopen moeten worden doorgehakt. En als dat niet gebeurt, wordt er geklaagd dat we geen knopen doorhakken. Zo draaien we rondjes, maar dat is ook een sport. *(Gelach)*

Ik ben ook voetballiefhebber, mijnheer D’Hulster. We hebben zelfs al eens het plezier gehad om samen een wedstrijd te spelen. Ik ben ook supporter van een van de betrokken clubs, maar voor de rest ga ik er geen commentaar op geven.

Het valt op, mijnheer Wienen, dat telkens als er ergens een uitspraak is, het voetbal de harten beroert. Ook in deze commissie zien we dat: elke aanwezige fractie heeft een betoog gehouden. Ik heb de laatste stand van zaken gegeven in maart 2012, in een antwoord op een schriftelijke vraag. Dat is nog altijd de laatste stand van zaken. Tussen maart en vandaag is er niet veel veranderd.

Ik kom tot het Antwerpse dossier. Ik heb net als u, collega’s, te horen gekregen dat in ‘Wakker op Zondag’ de burgemeester van Antwerpen heeft gezegd dat hij een ander zicht had gekregen op de timing van de financiering van het voetbalstadionproject. Los van mijn eigen emoties, die ik niet zal delen, of bedenkingen, die ik ook even voor mij houd, kan ik u als minister van Sport alleen zeggen dat er niets wijzigt aan het dossier van de Vlaamse Regering voor de financiering van de voetbalstadions.

Ik beschouw de gelden van PMV, 50 miljoen euro, als een gesloten dossier. We hebben oproepen gedaan tot de verschillende voetbalclubs. Alle clubs hebben erop kunnen intekenen. Uiteindelijk zijn er, met strikte criteria en met respect voor deadlines, tien dossiers geselecteerd door een expertencommissie. Vervolgens hebben we daarover een beslissing genomen met de Vlaamse Regering.

Mede om juridisch-technische redenen lijkt het mij het beste om dit dossier in eerste instantie als een gesloten en afgehandeld dossier te beschouwen wat betreft de beslissingen van de Vlaamse Regering, en dat we nu verder onderhandelen in die tien dossiers. We zouden het ook anders kunnen doen en opnieuw beginnen, met een nieuwe oproep, maar dat lijkt mij geen goede optie. Die mensen hebben daar kosten voor gemaakt en hebben dossiers ingediend, wij hebben criteria opgelegd, die ook gerealiseerd zijn.

In het Antwerpse dossier had niet alleen de stad Antwerpen, maar ook wij een aantal voorwaarden gesteld. Een daarvan was dat de twee grote Antwerpse clubs in hetzelfde stadion moesten spelen. In de realiteit blijkt dat echter moeilijk haalbaar. De stad Antwerpen zegt nu, in afwachting van een doorbraak in het dossier, het geld tijdelijk ergens anders in te willen investeren, in de verwachting dat dat geld vanuit de Vlaamse overheid wordt terugbetaald. Zo heb ik het althans begrepen, maar ik zit niet in het schepencollege of de gemeenteraad en heb ook officieel niets vernomen. Ik kan dus alleen akte nemen van wat ik heb gehoord.

Met de gegevens die ik vandaag heb, zie ik in elk geval nog geen enkel stadion dat niet tegen 2017 gerealiseerd zou kunnen worden. Ik heb gehoord dat de stad Antwerpen na 14 oktober een definitieve beslissing zal nemen. Dat zou natuurlijk een andere zaak kunnen zijn. Zolang de deadline van realisatie in 2017 mogelijk is, wil ik geen enkel dossier begraven, tenzij dat gemeld zou worden.

De kosten die de Vlaamse Regering heeft gemaakt, zijn voor alle dossiers samen, niet voor één specifiek. Het gaat dan om de ondersteuning vanuit PMV en dergelijke meer. Tot op heden werd nog geen enkele lening door PMV toegekend.

Verschillende collega's vroegen wat er gebeurt als Antwerpen toch afhaakt. Ik wil samen met u het rekensommetje maken. Er is één stadion, namelijk dat in Brugge, dat aanspraak maakt op 10 miljoen euro, omdat het groot zou zijn. Er zijn er negen die aanspraak maken op 5 miljoen euro. 9 maal 5 is 45, plus 10 is 55. Bij PMV staat er 50 miljoen euro. Als alle dossiers blijven tot het einde, zal ik dus terug moeten naar de Vlaamse Regering om het geld dat daarvoor bij PMV is vastgelegd, te verhogen. Dus zelfs als er een dossier afhaakt, zit ik nog altijd met een gesloten dossier. Als er twee afhaken, heb ik ergens 5 miljoen euro over. Maar daarom nu het hele dossier gaan heropenen, lijkt mij geen goede zaak. Laat ons even verder afwachten.

Ik ga niet alle dossiers overlopen, maar slechts een paar, waarin er ten opzichte van de situatie in maart misschien een wijziging is opgetreden. In Antwerpen heb ik via de media kennis genomen van de intenties van de burgemeester en het schepencollege. Ik heb daarover echter geen officiële informatie ontvangen en ken ook de houding van het havenbestuur niet.

Met AA Gent worden op dit ogenblik intensieve gesprekken gevoerd. Het dispuut met de betrokken aannemers is intussen uitgeklaard. Er is nu geregeld contact tussen PMV en AA Gent. De inpassing van de lening van PMV binnen de structuur van het project is nu aan de orde. Dit zal inderdaad wellicht het eerste dossier worden waarin de initiatiefnemer een beroep zal doen op de steun van PMV. Voor zover ik juist ben ingelicht, gaat het in Gent om een 'klein' stadion, en dus om een steun van 5 miljoen euro. *(Opmerkingen van de heer Veli Yüksel)*

Niet 'minstens 5 miljoen euro'. Dat is nooit gezegd. Het gaat om 5 miljoen euro.

Iedereen kent wellicht de stand van zaken in Brugge. De Raad van State heeft de schorsing van het plan bevolen. Over de vernietiging is er nog geen uitspraak. Uiteraard doen wij vandaag als Vlaamse Gewest alle moeite om de Raad van State ervan te overtuigen om na de schorsing niet over te gaan tot de vernietiging van het deelplan Chartreuse en deelgebied 16, waar de Spie en Blankenbergse Steenweg toe behoren. Ook de stad Brugge, als tussenkomen partij, neemt dezelfde houding aan.

Indien de Raad van State het deelplan Chartreuse zou vernietigen, moeten we bekijken op welke grond men het vernietigt en wat de belangrijkste elementen van het arrest zijn, om dan te bekijken welke stappen we desgevallend moeten herdoen en waar we de procedure al of niet moeten hernemen. Anderzijds komt het finaal de Vlaamse Regering toe om daadwerkelijk te beslissen op welke manier de goedkeuringsprocedure wordt hernomen.

Tot op heden is er geen enkele indiener, ook niet Sint-Truiden, die volledig afziet van zijn project en dat officieel aan mij heeft meegedeeld. Je leest wel eens in de krant dat er af en toe wordt getwijfeld, maar er heeft nog niemand officieel afgehaakt. Herinner u het rekensommetje van daarnet. Ik heb liever dat er een afhaakt, want dan kom ik rond zonder opnieuw naar de Vlaamse Regering te moeten.

Het Koning Boudewijnstadion behoort niet tot dit dossier. Er worden hieromtrent geen gesprekken gevoerd met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Ik zal er in elk geval over waken dat de vastgelegde middelen gevrijwaard blijven en op een zinvolle manier worden besteed, in goede samenwerking met de steden en clubs. We hebben in Vlaanderen nood aan een opwaardering van een aantal van onze voetbalstadions. Dat daarbij vanuit Vlaanderen een weliswaar kleine ondersteuning gebeurt, via een goedkope lening vanuit PMV, lijkt mij noodzakelijk om toch een aantal clubs tot die stap te bewegen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, we moeten eens afspreken om langs Petroleum Zuid te gaan. U hebt het over erfgoed. Het stadion moet op de kop komen van de kaaien. Het erfgoed waarover u het hebt, ligt iets meer binnen in de site. Het zijn trouwens drie schitterende gebouwen die nog gebouwd werden door de American Petroleum Company en die de grote brand van 1904 hebben overleefd. Het zijn mooie gebouwen. We moeten daar eens naar gaan kijken, maar dit geheel terzijde.

Minister, ik dank u voor uw antwoord. Vanuit uw standpunt zou ik kunnen zeggen dat ik begrip heb dat u zegt dat we dit als een gesloten dossier beschouwen. Maar op den duur is dit geen gesloten dossier meer maar dreigt het een virtueel dossier te worden. Als u dit gesloten dossier gaat aanhouden tot 2017, wat ongeveer de deadline was om stadions te realiseren, vraag ik me af in hoeverre dit nog nuttig is. De stad Antwerpen heeft onder meer door haar collegebeslissing enigszins afstand gedaan van het project zoals het destijds was opgestart. Komt daar nog bij dat er tussen 2009 en nu, dat is tussen de initiële regeringsbeslissing en nu, zoveel factoren zijn veranderd dat het mij niet meer dan logisch lijkt dat je bepaalde zaken gaat herbekijken.

Ik stel bijvoorbeeld vast dat een club die u na aan het hart ligt, ook wel wat problemen heeft. Ze heeft nog maar net een claim van een bepaald zakenman achter de rug. Het zou gaan over 1,5 miljoen euro. De man maakt zich sterk dat dat het einde van die bepaalde voetbalclub zal betekenen. Laat dat nu net een voetbalclub zijn die in dit dossier zit. Stel dat die club verdwijnt, gaat u dan nog altijd zeggen: we houden dit dossier aan, het is een gesloten dossier, we gaan ermee verder tot 2017? Dat lijkt me allemaal onverstandig. Ik denk dat dit vooral een virtueel dossier aan het worden is. Ik denk dat het inderdaad nodig is om enkele zaken te gaan herbekijken.

Het feit dat u van de stad Antwerpen geen antwoord hebt gekregen, was eigenlijk te verwachten. U hebt een heroproep gedaan en gevraagd aan alle erkende steden en stadions

om te horen of ze er nog achter staan. U bent ook moeten gaan bedelen om een antwoord van de stad Antwerpen te krijgen. Het feit dat u nog niets hebt vernomen, is blijkbaar niet nieuw voor een stad als Antwerpen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor het antwoord. We hebben altijd het standpunt ingenomen dat we de engagementen die in het verleden zijn gemaakt, willen nakomen. Als alles gebeurt in het kader van de gedane beloftes, blijven we daarachter staan.

Aan de andere kant zit het muurvast. Het geld waarin was voorzien voor het voetbalstadion in Antwerpen, is niet weg. Het wordt nu even gebruikt voor iets anders, maar het komt terug. Daar kan ik me bij neerleggen, zolang het effectief zo gebeurt.

Ik weet niet hoelang het duurt om een voetbalstadion te bouwen. Als ik lees dat men alles drie jaar in de koelkast gaat steken, dan zijn we al 2015. Dan zal de deadline van 2017 er heel snel zijn. Wanneer gaan we dan effectief een beslissing nemen? Wachten we dan tot 2017 of gaan we al eerder beslissingen nemen? Dat is onduidelijk. Ik weet sowieso dat men zal wachten tot oktober. Geen probleem. Voor mij zijn het allemaal gesloten dossiers, zoals u dat zo mooi zegt, maar er zijn problemen die we momenteel niet kunnen oplossen, en u ook niet.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik dank u voor de stand van zaken in de verschillende dossiers. U zegt eigenlijk dat, wat die tien dossiers betreft, er niets verandert voor de Vlaamse Regering. Antwerpen heeft al beslist om af te zien van een dergelijk project en heeft dat een beetje als inzet van de verkiezingen gemaakt. Maar goed, het is aan de Antwerpenaars om daarover te oordelen. U hoopt nog dat er na de verkiezingen een deblokkering komt en men alsnog instapt in het verhaal. Als een club of een stad zegt niet geïnteresseerd te zijn, wie zijn wij, wie bent u, wie is de Vlaamse Regering dan om daarop te insisteren?

Ik heb het al in mijn vraagstelling aan bod gebracht dat de infrastructuur van sommige stadions niet beantwoordt aan de UEFA-normen. Dat is het uitgangspunt van onze fractie. Dat is zeer belangrijk. Het is de bevoegdheid en het initiatief van de lokale partners om hierin mee te gaan. Als zij ervoor kiezen om andere dingen te doen met de centen en als zij andere opties en prioriteiten vooropstellen, dan is dat hun keuze. Laten we dan de rest van onze infrastructuur daar niet van laten afhangen.

In 2017 moeten die dossiers allemaal afgerond zijn. Als dat niet gaat, dan sluit u dat af en kijkt u wat u met die middelen kunt doen. Het is het voorrecht van lokale bestuurders, lokale partners en clubs om er werk van te maken. Als minister van Sport is het uw verantwoordelijkheid te waken over de UEFA-standaarden en -normen. Het is mijn bekommernis dat u daarover kunt waken. Voor de rest blijft het een gesloten dossier. Ik hoop dat we tegen 2017 meerdere dossiers zullen kunnen afwerken. Gent zit op de goede weg, maar daar loopt het dossier ook al een hele tijd. Ik hoop dat ook andere dossiers tegen 2017 kunnen worden afgewerkt.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: 2017 is niet de deadline om een dossier rond te hebben, het stadion moet er zijn in 2017. Het gaat vaak ook over het oplappen van bestaande stadions, het gaat niet automatisch over een nieuw stadion. Als er wel een nieuw stadion komt, zoals in Antwerpen, dan hangt veel af van de vergunningen en dergelijke. Als het in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) is vastgelegd, dan weet u dat het sneller gaat dan wanneer er planwijzigingen nodig zijn.

Vandaag heb ik de indruk dat in alle stadions die ik ken, de deadline om rond te zijn in de loop van 2017, nog kan worden gehaald. Daarom sluit ik vandaag geen dossiers uit. Dat zou verkeerd zijn, behalve als een stadsbestuur of een indiener van een dossier zelf komt melden dat het stadsbestuur in kwestie effectief niet meer wenst deel te nemen.

Ten aanzien van de UEFA-normen heb ik een iets andere houding. Ik denk dat niemand van u het met mij oneens zal zijn dat clubs commerciële bezigheden hebben en dat ze winstgevend zouden moeten zijn of minstens zelfbedruipend. Dat is nog altijd de filosofie die in het voetbal bestaat en die steeds meer naar voren komt. Ik probeer het voorzichtig te formuleren, maar ik vind het niet mijn taak om ervoor te zorgen dat er stadions komen die UEFA-conform zijn. Elke club moet kiezen of ze een stadion wenst waarin ze UEFA-conform bijvoorbeeld internationale wedstrijden kan spelen. Ik vind dat de verantwoordelijkheid van de clubs. De bijdrage die wij vanuit Vlaanderen geven met de 5 en 10 miljoen goedkope lening, is relatief gering. Elders is het misschien wel anders, maar die keuze is door de vorige Vlaamse Regering gemaakt en ik heb die verder verrijkt, onder meer naar aanleiding van het kandidaatstellen voor het wereldkampioenschap 2018 en 2022.

U zegt dat de stad Antwerpen de facto heeft beslist. Ik heb dat anders begrepen. Ik heb het begrepen zoals mevrouw Werbrouck het zei. Ik heb misschien minder goede informatie dan u, want ik zit niet in het gemeentebestuur. Ik heb begrepen dat men heeft gezegd dat middelen waarvan men zeker weet dat ze in de toekomst zullen worden terugbetaald, nu al worden gebruikt voor kleuterklassen of scholenbouw. Ik wil me daar niet over uitspreken, maar als het geld terugkomt – Antwerpen weet dat het terugkomt – dan kan men dat ondertussen inzetten. Voor mij is het dossier nog niet gesloten. Ik heb gehoord en gelezen dat er na de gemeenteraadsverkiezingen de facto wordt beslist of het dossier wordt aangehouden of niet.

Ik zal me nooit bezighouden met eerste-, tweede- of ‘andere’-klassenclubs. In een van mijn vriendenclubs was ik ooit penningmeester, maar wat ik wou zeggen, is dat ik me nooit heb bezighouden met de financiën en de stand van zaken van die clubs. U haalt een proces aan, ik lees elke dag andere bedragen. De ene zegt, het is zoveel, en ze gaan failliet; de andere zegt, het is zoveel en er is geen sprake van failliet. Wie ben ik om daarover te oordelen? Er kan elke dag iets veranderen. Ik dacht dat er voor alle eerste- en tweedeklassenclubs een licentiecommissie was die pas een licentie geeft als er voldoende zekerheid is en de betalingen zijn gebeurd. Anders volgen er straffen. Daar ga ik me niet mee bezighouden.

Ik ben niet ingelicht over het feit dat Antwerpen zijn dossier terugtrekt. Van de uitlatingen die er zijn geweest, heb ik begrepen dat het geld tijdelijk elders wordt ingezet, en dat ze een beslissing zouden nemen in oktober 2014. Voor de tien ingediende dossiers van de voetbalstadions en de opkalefatering – die nodig is, daar ben ik me van bewust –, laten we het geld voorlopig staan.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik ben meer tevreden met uw repliek dan met uw antwoord, omdat u de relativiteit van uw regeringsbeslissing van 2009 zeer goed inziet. Clubs zijn commerciële bedrijven en hebben een verantwoordelijkheid te nemen als ze een UEFA-conforme voetbalinfrastructuur willen. De uitgestelde leningen die de Vlaamse Regering via PMV geeft – als je een stadion bouwt, gaat het over 75 tot 100 miljoen euro – zijn eigenlijk niet zo veel. Laat het een druppel op een hete plaat zijn voor zo’n project. Dat maakt dat voor die voetbalclubs en de steden, als ze gaan beslissen over zo’n project, de erkenning door de Vlaamse Regering van zo’n uitgestelde lening niet eens zwaar weegt, om niet te zeggen niet weegt op het nemen van die beslissing. Dat is het geval. Minister, ik ben dus blij dat u de relativiteit van uw eigen regeringsbeslissing inziet.

Ik ben ook blij dat u zegt dat er elke dag iets kan veranderen. U zegt dat dit dossier gesloten blijft, want dat u wilt kijken wat er na de gemeenteraadsverkiezingen gebeurt. Dan hebben we nieuwe besturen in die verschillende steden, dan is er een nieuwe legislatuur voor de gemeenteraad. In 2017 moeten de stadions gerealiseerd zijn, en dan zitten we ook al in een nieuwe legislatuur van het Vlaams Parlement en met een nieuwe Vlaamse Regering. Zo kunt u zeggen dat dit dossier gesloten blijft, maar het enige resultaat dat u in dit dossier hebt, is dat het tegen 2017 een kleine meter stof zal hebben vergaard en niets meer.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, u was heel duidelijk in uw repliek. Ik vraag me alleen af hoe dat in Wallonië gaat. Hebben ze daar ook zoveel problemen? Ik lees van alles, hier werkt de overheid tegen, in Wallonië niet. Is dat zo? Hebben ze ook zoveel problemen met hun voetbalstadions?

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Het antwoord op die laatste vraag moet u volgens mij vinden in de PS-cultuur, maar dat is iets anders.

Minister, het gaat hier inderdaad over een bescheiden bijdrage van Vlaanderen voor de vernieuwing van onze voetbalinfrastructuur. Het gaat over peanuts. Het is de eerste verantwoordelijkheid van de clubs om UEFA-conform te zijn. Toch vind ik dat een overheid daar in zekere zin aan moet participeren. Dat vraag ik u. Ik vraag u niet stadions te bouwen die UEFA-conform zijn. U bent het met mij eens dat u trots zult zijn als er twee of drie clubs UEFA-conform zijn, waar er UEFA-wedstrijden kunnen plaatsvinden en dat onze clubs UEFA-wedstrijden spelen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik zal niet alleen trots zijn, ik ben blij als ik goed voetbal zie. Dat is voor mij het belangrijkste.

Mijnheer Wienen, het Antwerpse dossier heeft wel iets meer dan alleen de lening. Petroleum Zuid is voor een groot deel eigendom van de Vlaamse Regering. Dat en ook de ontsluiting zaten mee in de deal die door de vorige Vlaamse Regering is afgesloten. Mijn relativiteit is juist, maar in het geval van Antwerpen was dat toch iets minder dan in andere dossiers. Maar dat weet u, dus kom ik daar voor de rest niet op terug.

Wat de Waalse clubs betreft, mevrouw Werbrouck, tel eens het aantal clubs in eerste klasse dat in Wallonië en in Vlaanderen speelt, en dan ziet u een groot verschil in het aantal clubs dat zou moeten worden ondersteund. Er waren er twee, en er komt nu een derde bij. Twee Vlaamse clubs degraderen en een Waalse club promoveert. Dat zijn er dan drie. Ook daar is er vandaag geen evolutie in de vernieuwing van die stadions voor het WK 2018.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■